

Universitätsbibliothek Paderborn

Reverendissimi Ac Illustrissimi D.D. Antonii Godeau Episcopi Venciensis Viri Celeberrimi Theologia Moralis

Ex Purissimis Sacræ Scripturæ, Patrum Ac Conciliorum Fontibus Derivata,
Notis Theologicis Illustrata, Duasque In Partes Divisa

Complectens Tractatus I. De quarto, quinto, & sexto decalogi Præcepto II.
De septimo decalogi Præcepto. III. De octavo decalogi Præcepto. IV. De
Ecclesiæ Præceptis. V. De Sacramentis in genere & quibusdam in specie.
VI. De Pœnitentia. VII. De Matrimonio

Godeau, Antoine

Augustae Vindelicorum, 1774

Caput IV. Restitutio vectigalium Conductores, Monopolitas, & Publicanos
stringens.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53587](#)

da justitia constitutis , obtemperare tenentur;
 & eorum silentium vel mendacium alteri damnum adfert, quod ex caritate & munere, quo fuguntur, debent impedire.

Qui certo scit falsum suum testimonium morti rei aut mutilationi causam non dedisse, sed ex falso aliorum testimonio illum fuisse damnatum, a restituendi onere pro rata sua non effe exemptus: quæ rata a piis prudentibusque viris est stabilienda, qui veras firmasque sequuntur doctrinas, non novas, quæ peccatores ab omni liberare onere nituntur.

Si pro falso reddendo testimonio aliquis pecuniam accepit, hanc debet restituere, sive falso præstiterit testimonium, sive non præstiterit; si enim illud non præstitit, jus nullum habet aliquid exigendi; si vero præstitit, non potest ex iniuritate sua lucrum reportare, licet falso asserendo alteri obsecutus fuerit, & ipse in aliquod se discrimen conjecerit: hoc siquidem paetō peccatum indirecte venderetur, quod est infra quocumque pretium; ex alia autem parte cautio nimia esse nulla potest, qua falsa testimonia coercentur.

C A P U T IV.

Restitutio vectigalium Conductores, Monopolitas, & Publicanos stringens.

Vectigalium conductores restituere tenentur, si quid ultra taxam exigunt, aut quidquam pro exemptis mercibus. At quoniam ægre admodum

modum aut vix fieri potest, ut restitutio illis
fit, qui damnum sunt passi, idcirco hospitali-
bus illiusve loci pauperibus facienda est restitu-
tio; nisi conductor illos cognosceret, quos læsit.
Pro suis quoque famulis, quos probos eligant
oportet, rationem reddere debent, & restitutio-
nem facere, si forte aliquem illi læserunt; nam
qui per alium facit, per seipsum facere videtur,
debentque ipsi idoneos homines, probosque
elgere.

Qui monopolii suis grave mercium dominis
damnum afferunt, & lucrum ipsis admunt,
quod ab aliis percepissent, ad restitutionem te-
nentur. Qui vero damnum aliquod se passos
hogunt, quod revera passi non sunt, tenentur
restituere, si quid forte damni causa acceperunt.

Publicani, qui insolita populis, & officiali-
bus tributa vel onera proponunt, absque gravi
publica necessitate, imo contra antiquos Regni
mores, ad restitutionem tenentur; licet quasi
hostes regni perniciem detestabilibus hisce in-
ventis moliantur.

Qui a Principibus immania dona exquirunt,
& mutuatæ illis pecuniæ fructus enormes exi-
gunt, restitutioni sunt obnoxii; quia, ut postea
de Usura declarabimus, hanc cum a privatis
hominibus, tum Regibus exigere est vetitum.

Hi publicani, atque hi mutuatores, nullam
consiliorum suorum, aut mutationum causam
afferre possunt, quam Reipublicæ commodum,
& Principum necessitatem. At hæc ipsa ratio

vix usurpari ab hujusmodi hominibus revera potest; a subdolis enim istis consiliis & mutuationibus Reipublicæ pernicies, & subditorum, Principumque oppressio plerumque oritur, immanis siquidem hisce artibus pecuniae vis extorquetur, unde coguntur Principes novis oneribus subditos premere, aut principatus vendere, vel quasi decoctores debita non solvere. Alia quoque iniqüitas huic immanium fructuum exactiōni inest, videlicet hos fructus ab iis solvi, qui fortem non acceperunt, nempe a populo, & vi extorqueri.

Obscuro interim loco natos homines conspiciimus hisce consiliis atque mutationibus illis ingentes comparare divitias, magnificas aedē construere, superba suppellestili uti, splendide epulari, regio fere luxu & ambitione vivere. Non tamen illos Confessarii arguunt; sed quādam dumtaxat pia opera illis suggestunt, tempi alicujus ædificationem, magnifica & pretiosa altaribus dona, aliasque eleemosynas.

Hoc pacto illis juxta præcipitum conciliatus somnus, & in gremio foventus anguis porrigitur, ita ut his blanditiis deliniti in suorum latrociniorum partem Deum etiam vocare non vereantur. At facilius est hoc malum deieclari, quam corrigere; dum illud fovent, alunque, qui corrigere deberent. Peccatum rapinae (inquit divus Thomas lib. 5. de Eruditione Princip. c. 6.) multum nocet; macula est valde adhærans. *Vix enim deletur, vix enim aliquis perfette restituit, quæ rapuit.*

Qui

Qui publicanis istis & negotiatoribus mutuo dant, usuram pariter committunt, ex qua restituendi obligatio consurgit. Neque illos excusat, quod amittendæ pecuniae suæ periculum subeant, quia debitores sui cum Principe negotiantur, qui potest, si velit, spe sua illos frustrare; etenim monu non darent, si se existimarent pecuniam amilluros. Cautiones omnes adhibent, sæpe pignus, aut fidejussorem postulant. Verum hisce mutationibus efficiunt, ut novis populus prematur oneribus; nam si publicanis hæc pecuniae summa a privatis non suppeditaretur, numquam illi cum Principibus sua negotia tra-stant.

C A P U T V.

Restitutio a Beneficiatis peragenda.

Nulla restitutio tam districte a Canonibus præscribitur, nulla a Doctoribus tam perspicue traditur, quam quæ a Beneficiatis est facienda; nulla tamen rarius fit. Ecclesiasticas regulas Beneficiati vel negligunt vel pro libitu interpretantur, & laxiorum Casuistarum opiniones facile sequuntur, qui plura sophismata pro eliminanda restitutione commenti sunt. Sed Jesu Christi judicium non effugient, qui de bonorum Ecclesie dissipatione rigidam inibit rationem.

In primis statuendum est, Beneficiatos suorum reddituum non ita esse dominos ut iis velut arbitri utantur (quidquid novi plerique Casuæ dicant, qui circa id Canonibus & sanctis Patri-